

Gang saae han op. Men nogle Medlemmer, der havde bevæget sig i hans Nærhed, forsikrede, at hans Hænder rystede.

Nu ringede Formandens Klokke, og alle skyndte sig til deres Pladser. Efter en Række Afstemninger, som var færdige paa to Minutter, oplæste Formanden det indbragte „Forslag til Beslutning“ og gav derpaa Ordet til det ærede Medlem fra Københavns Amts tredje Valgkres. Det var Enslev.

Man saae ham rejse sig fra sin Plads, og det var i det samme, som om han var den eneste levende i hele Salen, saa lydløst stille blev der. Alles Øjne fulgte ham paa hans hurtige Gang hen til Talerstolen. Man hørte de dumpe Stød af Stokken mod Gulvtæppet, og i den dybe Stilhed følte Lyden uhyggeligt gengangeragtig. Men nu stod han deroppe med tilbagekastet Hoved og lod sit Blik glide langsomt ud over Forsamlingen og derpaa op til Loger og Galleri — saadan som han havde haft for Skik, saa længe nogen kunde huske.

Det slog i disse Øjeblikke mange, hvor stærkt hans lille blyfarvede Ansigt med dets hvide Indramning af uldtæt Haar og Skæg i de sidste Aar var bleven mærket af den Draabe Taterblod, der for mere end et Aarhundrede siden havde forvildet sig ind i hans Slægt. Der var baade Vildskab og snu Beregning og mørk Mistænksomhed i dette Blik, hvormed han ligesom kastede et Garn ud over sine Tilhørere for at fange dem ind under sin Personligheds Magt.

Han var selv ganske klar over sin Stilling. Fra det